

DORIEN VRIELING @CLAASSENSYTSKE

BUITENLAND

Dat ze de noodhulp in wilde, wist ze al tijdens haar studie (bachelor Internationale Organisaties en Betrekkingen en master Humanitarian Action). Momenteel coördineert Sytske Claassen (38) namens de VN de bouw en het gebruik van tentenkampen in Mozambique.

Als ze naar buiten kijkt, ziet ze de zee. De veranda van het huis van Sytske Claassen in havenstad Pemba, in het noordoosten van Mozambique, grenst aan het water. 'Soms komen er hier vissers aan de wal, dan kunnen we dus bijna vanuit huis een verse tonijn kopen.' Haar omgeving komt over als een vredige plek: tijdens het videobellen is een klein zwembad te zien, en achter de reling van de veranda glinstert de zee. 'Het is een expatbubbel,' zegt ze.

Elke ochtend wordt ze opgehaald om naar een heel andere omgeving te gaan. Claassen werkt namens de VN samen met andere internationale hulporganisaties. De VN ondersteunt deze organisaties, onder andere met coördinatie en het ter beschikking stellen van materialen om tenten te bouwen. Die materi-

SYTSKE CLAASSEN

'Wat wij hier doen, heeft directe impact op heel veel mensen'

alen zijn opgeslagen in een groot pakhuis en moeten zo efficiënt mogelijk ingezet worden. 'Daarom hebben we een trackingsysteem opgezet, vergelijkbaar met het systeem van het magazijn van IKEA, waarin precies te zien is wat er beschikbaar is.'

Dat klinkt klinisch en praktisch, maar de reden dat het moet gebeuren is dat allerm minst. Mozambique wordt in het regenseizoen geplaagd door cyclonen, zoals in januari Ana en in maart Gombe. Die richten grote schade aan. Huizen worden weggevaagd, wegen raken onbegaanbaar: grote groepen mensen moeten hun heil in andere delen van het land zoeken. Op het moment dat ze erover vertelt, zitten ruim 53.000 mensen in noodhulpcentra zoals de tentenkampen. 'En in totaal hebben bijna 480.000 mensen schade. Variërend van je hele huis kwijt zijn, tot werkloos zijn omdat je je oude regio hebt moeten ontvluchten.'

In het pakhuis is die ellende niet direct zichtbaar, maar in de kampen des te meer. Claassen gaat er regelmatig naartoe, al was het maar om met eigen ogen te zien hoe het met de vluchtelingen gaat. 'Families moeten vaak lang wachten voor ze weten waar ze naartoe kunnen,' zegt ze. 'Je ziet dat ze moe en bedroefd zijn, hun ogen zijn dof. Kinderen spelen amper.' Een contrast met de volksaard van de Mozambikanen, zegt ze: vaak vrolijk, hartelijk, levenslustig. Van het belang van haar werk is ze zich erg bewust. 'Wat wij hier doen, heeft directe impact op heel veel mensen. En je bent nooit snel genoeg, je wilt altijd meer doen dan je kan. Dat is soms moeilijk.'

Daarom is ze blij dat de band tussen haar en haar teamleden hecht is. 'We kunnen met alles bij elkaar terecht, en dat moet ook. Claassen werkt al jaren in de noodhulp, overal ter wereld. Onder andere aan waterprojecten of *resilience building*. Ze werkte bijvoorbeeld in Afghanistan, Pakistan, Gaza en Nepal, vaak voor een periode van een aantal maanden tot soms een paar jaar. 'Dan moet je dus telkens opnieuw beginnen, maar er is altijd wel iemand ter plaatse die je al kent. Dat voelt dan een beetje alsof een goede vriend of vriendin je vooruit gereisd is en je wegwijs maakt.'

